

Přehled aktuální judikatury

Jaromír Šavelka, Matěj Myška

V části věnované soudním rozhodnutím z oblasti technologického práva, jen zřídkakdy výrazně starším než jeden rok, bychom rádi čtenáře pravidelně informovali o aktuální judikatuře především vyšších soudů České republiky a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), jakož i významných rozhodnutích soudů ostatních evropských zemí. Příležitostně, bude-li se to ve světle aktuálně diskutované problematiky jevit jako vhodné, budou rovněž představována přelomová rozhodnutí soudů z jiných zemí.

Jednotlivá rozhodnutí se snažíme čtenáři předkládat v co nejsrozumitelnější, avšak objektivní a seriózní formě, přičemž základní metodou práce bude vždy analýza textu samotného rozhodnutí, nikoli přebírání snadno dostupných informací z nejrůznějších médií. Výjimkou z tohoto pravidla jsou rozhodnutí, která upoutala velkou mediální pozornost a měla by tudíž být představena, avšak nepodařilo se nám získat text judikátu v jazyce, jemuž rozumíme.

U každého judikátu uvádíme nejprve datum, kdy byl vydán, a dále soud, jenž ho vyhotovil. Následně představujeme faktické okolnosti případu a stručně charakterizujeme nejvýznamnější právní otázky. Na závěr je pak čtenář informován o tom, v čí prospěch soud kauzu rozhodl. Pojednání o jednotlivých judikátech opatřujeme také odkazem na volně dostupný originální text rozhodnutí, s výjimkou již výše uvedených případů, kdy jsme plný text rozhodnutí neměli při jeho zpracování k dispozici.

Česká republika

K limitům práva na vytvoření rozmnoženiny díla pro osobní potřebu

Soud	Nejvyšší soud České republiky
Sp. zn.	5 Tdo 234/2009
Datum	25. 3. 2009
Fáze řízení	Dovolání
Dostupnost	www.nsoud.cz

Ve svém usnesení¹ ze dne 25. 3. 2009 se Nejvyšší soud zabýval autorskopravní otázkou, která je v dnešní době nanejvýš aktuální. Byl totiž postaven před problém, zda zhotovení rozmnoženiny autorskopravně chráněného díla pro vlastní potřebu představuje, za předpokladu, že zhotovitel sám není oprávněným vlastníkem rozmnoženiny tohoto díla, neoprávněný zásah do majetkových práv autora. Zabývat se touto nesnadnou problematikou musel Nejvyšší soud v souvislosti s případem, kdy bylo přechovávání 236 kusů datových CD a DVD nosičů, které obsahovaly neoriginální autorskopravně chráněné rozmnoženiny hudebních nahrávek, filmů a počítačových programů, soudy prvního a druhého stupně shledáno jako naplnění skutkové podstaty trestného činu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem

1 Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 3. 2009, sp. zn. 5 Tdo 234/2009. Dostupný z: <http://www.nsoud.cz/rozhod.php?action=read&id=49510&searchstr=5+Tdo+234/2009>.

autorským a práv k databázi.² S tímto právním závěrem však obviněný nesouhlasil, a tak podal k Nejvyššímu soudu dovolání, v němž zpochybnil názor soudů prvního a druhého stupně, že „beztrestnost zakládá pouze zhotovení jedné kopie pro vlastní potřebu, avšak toliko v případech, že zhotovitel je zároveň majitelem originálu tohoto nosiče.“³ V této otázce dal Nejvyšší soud dovolateli za pravdu, když uvedl, že takový názor je nesprávný, a navíc dodal, že „není bez dalšího nikterak vyloučeno, aby zdrojová rozmnoženina, ze které si zhotovitel pořídí vlastní rozmnoženinu pro osobní potřebu, byla pořízena i na základě jednání, které je v rozporu s autorským zákonem.“⁴ Z toho je třeba samozřejmě vyjmout počítačové programy, u nichž pořízení rozmnoženiny pro osobní potřebu zákon neumožňuje.⁵ Ve vztahu k ostatním zmíněným dílům je pak zapotřebí, aby zhotovení rozmnoženiny prošlo tzv. tříkrokovým testem,⁶ přičemž je zejména potřeba zabývat se otázkou, zda pořízení rozmnoženiny není v rozporu s běžným užitím díla a zda nejsou nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy autora.

Důkaz o užití počítače konkrétní osobou

Soud	Nejvyšší soud České republiky
Sp. zn.	5 Tdo 31/2010
Datum	27. 1. 2010
Fáze řízení	Dovolání
Dostupnost	www.nsoud.cz

Před obtížnou otázkou týkající se dokazování byl Nejvyšší soud postaven v řízení, které skončilo vydáním usnesení ze dne 27. 1. 2010.⁷ Tato otázka vyvstala v souvislosti s užitím počítače k ilegálnímu sdílení autorskopravně chráněného obsahu. Důležité je také zmínit, že příslušný počítač byl prostřednictvím IP adresy spolehlivě identifikován. Jako výsledek předchozích řízení byl obviněný uznán vinným trestným činem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi.⁸ S ohledem na to, že obviněný nesouhlasil s některými právními závěry odvolacího soudu, podal k Nejvyššímu soudu dovolání, v němž především namítal, že „provedené důkazy zcela nedostačovaly k tomu, aby bylo bez pochybností prokázáno, že se uvedeného skutku dopustil právě on.“⁹ Nejvíce obviněnému vadila skutečnost, že soud bez znaleckého posudku rozhodl obtížnou otázku náročnosti práce v prostředí počítačového programu DC++, když z pouhé skutečnosti, že obviněný pracoval ve společnosti, která se zabývala výrobou počítačových komponent, dovodil, že předmětného nezákonného jednání se nutně musel dopustit právě on, a nikoli jeho družka, která se živí jako dámská krejčová. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí dal obviněnému za pravdu, když judikoval, že „tato otázka nemůže být náležitě vyřešena pouhými obecnými tvrzeními, že obviněný pracuje u výrobce počít-

2 Vizte § 270 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

3 Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 3. 2009, sp. zn. 5 Tdo 234/2009.

4 Tamtéž.

5 Vizte § 30 odst. 3 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

6 Vizte § 29 odst. 1 výše citovaného předpisu.

7 Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 5 Tdo 31/2010. Dostupný z: <http://www.nsoud.cz/rozhod.php?action=read&id=54243&searchstr=5+Tdo+31/2010>.

8 Vizte § 270 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

9 Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 5 Tdo 31/2010.

tačových komponentů, (...) a potřebnými schopnostmi pro práci s počítačovým programem DC++ a sdílení souborů na síti, které má podle názoru obou soudů jen obviněný, a to na rozdíl od své přítelkyně, která předmětný osobní počítač sice také užívala, ale vzhledem k jejímu vzdělání a zájmům šlo nejpravděpodobněji o prohlížení snadno přístupného obsahu, jako např. webových stránek.“¹⁰ Dále soud uvedl, že „ve vztahu k lidem ve věku obviněného a jeho přítelkyně nelze v obecné rovině konstatovat, že sdílení souborů na síti vyžaduje hlubší zkušenosti s prací na počítači.“¹¹ Celá věc tak byla vrácena k projednání soudu prvního stupně, aby k posouzení předmětných skutečností ustanovil znalce.

K povinnosti moderovat internetové diskuse

Soud	Městský soud v Praze
Sp. zn.	10 Cm 47/2009
Datum	17. 3. 2010
Fáze řízení	První stupeň
Dostupnost	i.iinfo.cz

Dne 17. 3. 2010 vydal Městský soud v Praze zajímavé rozhodnutí¹² týkající se svobody vyjadřování na Internetu a ochrany osobnosti. V tomto sporu realitní společnost žalovala zpravodajský portál, který zveřejnil článek zabývající se činností realitních kanceláří, pod nímž se rozvinula debata, ve které někteří čtenáři zpravodajského portálu velmi nevybíravým způsobem kritizovali praktiky předmětné realitní společnosti, když používali vyjádření jako „lže jako svině“ či „bezcharakterní a lživá firma“. Proti těmto výrokům se žalobkyně ohradila, když po žalovaném zpravodajském portálu požadovala odstranění diskusních příspěvků a dále uhrazení 50.000,- Kč jako finančního zadostiučinění. Soud ve svém rozhodnutí konstatoval, že „v současné době je běžné, že internetové diskuse obsahují hrubě urážlivé výrazy, které se bezprostředně netýkají věcného hodnocení kritizovaného subjektu, jako je tomu v tomto případě. Věcná kritika, která vychází z pravdivých či reálných podkladů, je v demokratické společnosti prospěšná, je třeba ji akceptovat a podporovat. Pokud se však jedná o „kritiku“ spočívající v anonymní publikaci hodnotících úsudků o osobě, ať už právnické nebo fyzické, které jsou expresivní a vulgární, s cílem kritizovaný subjekt dehonestovat, může jít o nepřiměřenou kritiku a zásah do dobré pověsti právnické osoby.“¹³ Žalovanému tak soud nařídil předmětnou diskusi odstranit, avšak nárok žalobkyně na finanční zadostiučinění zamítl s poukazem na to, že její praktiky lze objektivně považovat za kontroverzní.

Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu

Soud	Nejvyšší soud České republiky
Sp. zn.	33 Cdo 3519/2007
Datum	28. 1. 2010
Fáze řízení	Dovolání
Dostupnost	profipravo.cz

¹⁰ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 5 Tdo 31/2010.

¹¹ Tamtéž.

¹² Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. 10 Cm 47/2009. Dostupný z: http://i.iinfo.cz/urs-att/rozsudek_MS_P-127255553024601.pdf.

¹³ Tamtéž.

Další zajímavou otázkou řešil Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28. 1. 2010,¹⁴ když mu byl k vyřešení předestřen „kompetenční spor“, který se rozhořel mezi obecnými soudy a Českým telekomunikačním úřadem. Tento spor vznikl v souvislosti se soudním vymáháním dlužné částky za poskytování služby v oblasti přenosu dat za účelem zpřístupnění sítě Internet. Soud prvního stupně, stejně jako soud odvolací, však odmítl nárok žalobkyně vyhovět, když shodně se soudem odvolacím konstatoval, že „je-li předmětem sporu zaplacení telekomunikačních poplatků, které požaduje žalobkyně po žalovaném, jemuž na základě sjednání závazkového vztahu poskytovala službu v oblasti přenosu dat a umožnila mu plný přístup do sítě Internet prostřednictvím bezdrátového datového okruhu, je k jeho projednání a rozhodnutí dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu,¹⁵ jemuž věc k projednání také postoupily. S tím ovšem žalobkyně nesouhlasila a proti tomuto postupu se bránila prostřednictvím dovolání, kterým předložila Nejvyššímu soudu k analýze problematiku výkladu příslušného ustanovení zákona o elektronických komunikacích¹⁶, zabývající se otázkou působnosti Českého telekomunikačního úřadu. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí dal žalobkyni za pravdu, když konstatoval, že „účelem ustanovení je založit pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování těch sporů, jež se týkají plnění povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích, (...) a lze tak uzavřít, že jen ten podnikatel, pro kterého ze zákona vyplývají povinnosti, jejichž prostřednictvím je zajištěn ve výše vyloženém smyslu přístup k poskytovaným službám pro všechny uživatele za dostupnou cenu, poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací.“¹⁷ S ohledem na to, že předmět sporu se netýkal porušení povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích, pravomoc Českého telekomunikačního úřadu pro rozhodování ve věci nebyla dána a rozhodnout ve věci měl obecný soud.

Evropská unie

Placené odkazy na imitace výrobků chráněných ochrannou známkou

Soud	Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.	C-236/08 a C-238/08
Datum	23. 3. 2010
Fáze řízení	Předběžná otázka
Dostupnost	eur-lex.europa.eu

Dne 23. května 2010 vydal Soudní dvůr rozsudek¹⁸, v němž se musel vypořádat se složitými otázkami vztahu ochranných známek a poskytování služby tzv. placených odkazů. Konkrétně šlo o situaci, kdy známý vyhledávací portál Google při poskytování néméně známé služby Adwords umožňoval subjektům prodávajícím imitace produktů proslulých značek chráněných

¹⁴ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3519/2007. Dostupný z: http://profipravo.cz/index.php?page=article&cid_category=12&cid_article=253754&csnum=f29c1057.

¹⁵ Tamtéž.

¹⁶ § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů.

¹⁷ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3519/2007.

¹⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. C-236/08 a C-238/08. Dostupný z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62008J0236:EN:HTML>.

ochrannými známkami využívat slovního znění ochranné známky jako klíčového slova v rámci výše uvedené služby Adwords. Co se zásahu do výlučných práv držitele ochranné známky ze strany uživatele služby Adwords týče, konstatoval soud, že k němu jednoznačně dochází. Navíc doplnil, že zde především dochází k zásahu do identifikační funkce známky. Ohledně odpovědnosti poskytovatele služby, tedy společnosti Google, byl již soud poněkud opatrnější, když konstatoval, že tento by byl za zásah odpovědný v případě, že by o protiprávnosti tohoto počínu věděl. V této souvislosti pak Soudní dvůr pověřil národní soud, který ve věci bude rozhodovat, aby uvážil, zda poskytovatel při své činnosti o neoprávněném zásahu do práv držitele ochranné známky věděl a nebo vědět měl. Rozhodující tedy bude posouzení celkového fungování služby Adwords.

Dobrá víra při registraci doménového jména

Soud	Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.	C-569/08
Datum	3. 6. 2010
Fáze řízení	Předběžná otázka
Dostupnost	eur-lex.europa.eu

Zajímavou otázkou týkající se dobré víry při registraci doménového jména se zabýval Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 3. 6. 2010.¹⁹ Jádrem sporu bylo chování rakouské obchodní společnosti Internetportal und Marketing GmbH, zabývající se poskytováním nejrůznějších služeb na Internetu, která si v průběhu tzv. „Sunrise Period“ u švédského registrátora zaregistrovala celkem 33 ochranných známek, které byly utvořeny z běžně užívaných pojmů s tím, že jednotlivá písmena byla oddělena znakem &. Tímto způsobem byla například zaregistrována i ochranná známka „&R&E&I&F&E&N&“, která se stala předmětem tohoto sporu. Na základě této ochranné známky totiž výše zmíněná rakouská společnost získala doménu reifen.eu, neboť při registraci domény využila možnosti eliminace speciálních znaků. Oprávněnost registrace však napadl Richard Schlicht, který byl vlastníkem ochranné známky Reifen registrované v Beneluxu. V souvislosti s tímto sporem se před Soudní dvůr dostalo několik předběžných otázek, z nichž si největší pozornost zaslouží dotaz ohledně interpretace čl. 21 odst. 3 nařízení Komise, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu a zásady, jimiž se řídí registrace.²⁰ Dotaz se týkal toho, zda je seznam okolností, za kterých může být prokázán nedostatek dobré víry, taxativní nebo demonstrativní. Soud nakonec zkonstatoval, že přestože německá verze jednoznačně přisvědčuje tomu, že výčet je taxativní, tento je třeba považovat za demonstrativní, neboť ostatní jazykové verze přisvědčují právě tomuto závěru a evropské právo musí být aplikováno jednotně.

19 Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. C-569/08. Dostupný z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62008J0569:EN:HTML>.

20 Nařízení Komise (ES) č. 874/2004 ze dne 28. dubna 2004, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu a zásady, jimiž se řídí registrace, ve znění pozdějších předpisů.

Ostatní evropské země

Ústavnost data retention v Německu²¹

Soud	Spolkový ústavní soud
Sp. zn.	1 BvR 256/08
Datum	2. 3. 2010
Fáze řízení	Řízení o ústavní stížnosti
Dostupnost	www.bverfg.de

Ve svém rozhodnutí vyhlášeném dne 2. 3. 2010²² se německý Spolkový ústavní soud vyjádřil k ústavnosti právní úpravy uchovávání provozních a lokalizačních údajů (zkráceně označované jako „data retention“). Napadány byly §§ 113a a 113b německého telekomunikačního zákona a §110a německého trestního řádu,²³ stanovující poskytovatelům veřejně dostupných telekomunikačních služeb povinnost plošně uchovávat údaje o telekomunikačním provozu po dobu 6 měsíců. Podle stěžovatelů představuje takové plošné uchovávání nepřiměřený zásah do práva na soukromí, práva na ochranu telekomunikačního tajemství a práva na informační sebeurčení. Jelikož uvedené paragrafy implementovaly do německého právního řádu směrnici 2006/24/ES,²⁴ byl soud požádán i o položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie a s tím související přezkoumání platnosti samotné směrnice z hlediska možného zásahu do základních lidských práv. Soud judikoval, že uchovávání údajů samo o sobě protiústavní není, a to přesto, že se jedná o „obzvláště závažný zásah s dopadem, jaký německý právní řád doposud nepoznal.“²⁵ Vzhledem k intenzitě takového zásahu je ale předpokladem ústavněprávní konformity právní úpravy data retention vyhovění specifickým požadavkům. Předně se jedná o požadavek na legislativní zakotvení zvýšené úrovně zabezpečení uchovávaných dat. Nutná je dále i jasná a srozumitelná regulace přístupu k uchovávaným údajům, jakož i transparentnost při nakládání se shromážděnými daty. Konečně je nutno poskytnout jednotlivci i dostatečnou právní ochranu. Tyto požadavky ovšem dosavadní německá úprava nenaplnovala a proto byla soudem prohlášena za protiústavní. Příslušná ustanovení však nebyla zrušena, soud pouze pozastavil jejich účinnost. Zároveň nařídil okamžité smazání údajů nashromážděných na základě napadených ustanovení. S „evropskou“ otázkou přezkumu směrnice jako takové se soud vyrovnal velice lakonicky, když konstatoval, že směrnici bylo možno provést, při splnění výše uvedených požadavků, v souladu s německým „základním zákonem,“ a tím pádem zde není důvod předkládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru. Povinnost uchovávat údaje bude tedy v Německu opět zavedena, i když v jiné, než dosavadní podobě.

21 Více informací týkajících se tohoto rozhodnutí lze nalézt v článku Matěje Myšky Aktuální otázky data retention na straně 13.

22 Rozsudek Spolkového ústavního soudu ze dne 2. 3. 2010, sp. zn. 1 BvR 256/08. Dostupný z: http://www.bverfg.de/entscheidungen/rs20100302_1bvr025608.html.

23 Ve znění zákona o nové regulaci sledování telekomunikací a jiných skrytých vyšetřovacích prostředcích a provedení směrnice 2006/24/ES z 21. 12. 2007 (Spolková sbírka zákonů část 1, strana 3198).

24 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES ze dne 15. 3. 2006, o uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES.

25 Rozsudek Spolkového ústavního soudu ze dne 2. 3. 2010, sp. zn. 1 BvR 256/08. Dostupný z: http://www.bverfg.de/entscheidungen/rs20080311_1bvr025608.html, marg.č. 210.

Trestní odpovědnost zaměstnanců ISP v Itálii²⁶

Soud	Městský soud v Miláně
Datum	24. 2. 2010
Fáze řízení	První stupeň

Za pozornost rozhodně stojí také rozsudek soudu v Miláně ze dne 24. 2. 2010 týkající se trestní odpovědnosti zaměstnanců italské pobočky společnosti Google. V září 2006 byl na známý videoportál Youtube.com, spravovaný právě výše zmíněnou společností Google, umístěn videozáznam zachycující šikanu chlapce s downovým syndromem jeho spolužáky. Po necelých dvou měsících byl však záznam, jako reakce na neustále se opakující stížnosti, ze serveru stažen. Občanské sdružení Vivi Down, hájící v Itálii zájmy lidí postižených downovým syndromem, a chlapcův otec však měli za to, že tato reakce nebyla dostatečně promptní, a že ze strany zaměstnanců společnosti Google nepochybně došlo k zanedbání povinností. Z toho důvodu podali trestní oznámení, jehož výsledkem je právě diskutovaný rozsudek. Milánský soud tak stál před obtížným úkolem prozkoumání hranic odpovědnosti ISP.²⁷ V tomto konkrétním případě pak dospěl k názoru, že v situaci, kdy uživatelé v souvislosti s předmětným videem umísťovali na server Youtube komentáře požadující jeho odstanění, byla reakce ISP, která trvala déle než jeden měsíc neadekvátně pomalá. Ze strany ISP tudíž došlo k pochybení, přičemž na základě podaného trestního oznámení byla dovozena dokonce trestní odpovědnost společnosti Google. Díky specifické konstrukci trestní odpovědnosti v Itálii, kdy za trestné činy právnických osob bývá konstatována odpovědnost příslušných vedoucích pracovníků, byly podmíněně odsouzeni David Drummond, viceprezident společnosti a vedoucí právního oddělení, George De Los Reyes, bývalý člen představenstva, a Peter Fleischer, konzultant pro záležitosti ochrany soukromí. Rozsudek zvedl poměrně velkou vlnu nevole a byl označen za šikanózní vůči ISP.

K otázce trestní jurisdikce na Internetu ve Velké Británii

Soud	Královský soudní dvůr (GB)
Sp. zn.	2009.04020 B5
Datum	29. 1. 2010
Fáze řízení	Odvolání
Dostupnost	www.bailii.org

Dne 29. 1. 2010 vydal britský Královský soudní dvůr rozhodnutí,²⁸ které je velmi významné z pohledu postoje k trestní jurisdikci, jenž soud zaujal. Předmětným rozsudkem byly k několika letům vězení odsouzeni Simon Guy Sheppard a Stephen Whittle za šíření rasově nenávisných materiálů. Konkrétně šlo o to, že jeden z odsouzených diskutovaný materiál s antisemitskou tematikou vyhotovil, druhý ho pak editoval a umístil na webovou stránku heretical.com, která byla uložena

²⁶ Text tohoto rozhodnutí jsme neměli k dispozici a základní údaje jsme čerpali z D'Alessandro, M. Wired: Italy Convicts Google Execs for Down Syndrome Video [citováno 10. 7. 2010]. Dostupný z: <http://www.wired.com/epicenter/2010/02/google-executive-convicted-in-italy-for-downs-video/>.

²⁷ ISP je zkratka pro „Internet Service Provider“.

²⁸ Rozhodnutí Královského soudního dvora ze dne 29. 1. 2010, sp. zn. 2009.04020 B5, dostupný z: <http://www.bailii.org/cgi-bin/markup.cgi?doc=/ew/cases/EWHC/QB/2010/690.html&query=labourhome.org&method=boolean>.

na serveru nacházejícím se v Torrance, v Kalifornii (USA). V průběhu soudního řízení se oba uchýlili do USA, kde požádali o udělení azylu. Jednání, kterého se dopustili, je totiž v USA legální, zatímco ve Velké Británii jednoznačně představuje trestný čin. Jelikož jejich žádost o azyl byla zamítnuta, vrátili se do Velké Británie, aby se v probíhající soudním řízení mohli bránit. Nejzajímavějším argumentem, jenž na svou obranu použili, bylo určité zpochybnění jurisdikce britských soudů, když k publikaci materiálu došlo na serveru nacházejícím se v USA, kde je navíc takové jednání zcela legální. Soud však na základě rozboru předchozích podobných případů dospěl k názoru, že posouzení trestnosti jednání spadá do jurisdikce britských soudů, přičemž uplatnil již dříve použitou argumentaci týkající se situace, kdy při páčání trestného činu je podstatná část kriminálního jednání provedena na území Velké Británie. Uzavřel, že tak tomu bylo i v tomto případě, a tudíž námitce o chybějící pravomoci nevyhověly.

Ještě jednou k povinnosti moderovat internetové diskuse ve Velké Británii

Soud	Královský soudní dvůr (GB)
Sp. zn.	QB/2009/APP/0351
Datum	29.3.2010
Fáze řízení	Odvolání
Dostupnost	www.bailii.org

Dne 29. 3. 2010 rozhodl Královský soudní dvůr ve Velké Británii v případě „urážlivého blogpostu“ uveřejněného 9. dubna 2007 na webu labourhome.org o návrhu žalovaného na vydání tzv. „summary judgement.“²⁹ Předmětný web uživatelům, kteří na něj mohou samostatně umísťovat své příspěvky, slouží především k diskusi záležitostí týkajících se britské Labour Party. Příspěvek, jenž se stal předmětem tohoto sporu, diskutoval možné proteroristické postoje jedné z představitelk této politické strany, paní Kaschke. Pro její politickou kariéru tento příspěvek představoval vážné ohrožení, a tak zaslala správčům webu dopis, ve kterém je žádala o stažení příspěvku z webu. Dopis byl doručen dne 21. června 2007, avšak provozovatelé webu na něj nereagovali. Příspěvek odstranili až poté, co 7. srpna 2007 obdrželi od paní Kaschke email, v němž opět požadovala stažení příspěvku. Vzhledem k tomu, že paní Kaschke nabyla dojmu, že správci webu na její výzvy reagovali příliš pomalu, a že dlouhou dobou, po kterou byl příspěvek na webu přístupný, byla poškozena, rozhodla se obrátit na soud. Na její žalobu zareagovali provozovatelé webu návrhem na vydání tzv. „summary judgement,“ když tvrdili, že paní Kaschke se svým nárokem evidentně nemá šanci uspět, neboť je na první pohled zřejmé, že nijak nepochybili. Nejzajímavějším na celém rozhodnutí je analýza služby, kterou prostřednictvím výše uvedeného webu jeho provozovatelé poskytovali, a to zejména z pohledu evropské směrnice o elektronickém obchodu. Především pak zkoumání, zda se jedná o službu spadající pod čl. 14, tedy prosté ukládání informací. Soud dospěl k názoru, že nikoli a návrh na vydání summary judgement zamítl. Důvodem k takovému rozhodnutí byla především skutečnost, že v minulosti provozovatelé webu několikrát odstranili spamové diskusní příspěvky.

²⁹ Rozhodnutí Královského soudního dvora ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. QB/2009/APP/0351, dostupný z: <http://www.bailii.org/cgi-bin/markup.cgi?doc=/ew/cases/EWHC/QB/2010/690.html&query=labourhome.org&method=boolean>.